

MATTHEW MOCKRIDGE

GATE C30

O poveste despre adevărata fericire și împlinire

Traducere de Andreea Ileana Pop

Copyright © 2017 GABAL Verlag GmbH, Offenbach
GATE C30. Eine Geschichte über wahres Lebensglück

© 2021, Didactica Publishing House, România
Creative publishing este un imprint al Didactica Publishing House.

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi reprodusă sau stocată fără acordul editurii.

Editor coordonator: Florentina Ion

Redactor: Lorina Chițan

DTP: Mihaela Nicolae

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MOCKRIDGE, MATTHEW

Gate C30 – O poveste despre adevărata fericire și împlinire /

Matthew Mockridge; trad. de Andreea Ileana Pop. – București:

Didactica Publishing House, 2021

ISBN 978-606-048-341-0

I. Pop, Andreea-Ileana (trad.)

159.9

DIDACTICA PUBLISHING HOUSE

Splaiul Unirii nr. 16,

Clădirea Muntenia Business Center,

etaj 5, 506, sector 4, București

Informații și comenzi:

tel./fax: 021 410.88.18/021 410.88.10

e-mail: office@edituradph.ro

www.edituradph.ro

Cuprins

Prolog	7
Călătoria începe	10
1. Întâlnirea cu Rob – regăsirea copilului interior și înlăturarea măștii	19
2. Întâlnirea cu Maria – folosirea puterii gândurilor și scrierea scenariului propriei vieți	59
3. Întâlnirea cu Mel – învățarea și exersarea disciplinei și a jocului în echipă	91
4. Întâlnirea cu Rose – îndreptarea privirii spre lucrurile mărunte și trăirea clipei	133
5. Întâlnirea cu Noah – cum să inspire și să expiri adânc și cum să te întorci la sursă	151
6. Întâlnirea cu Dilara și Emin – să iubești ca să iubești și cum să fim un model pentru copiii noștri	181
Călătoria se încheie – și începe	208
Epilog	210
Mulțumiri	213
Despre autor	215

1. Întâlnirea cu Rob

Regăsirea copilului interior
și înlăturarea măștii

Se pare că trebuia să învăț cum să mă port cu oamenii fără să le dau ordine, așa cum le dăm consultantților juniori ai companiei noastre. Adâncit în gânduri, m-am întors la poarta C30 pe același drum pe care plecasem puțin mai înainte. M-am uitat în jos la podea: poate că documentele și portofelul mi-au căzut din buzunar? N-am găsit nimic. Când am ajuns la poartă, m-am uitat rapid în jur și am respirat adânc.

— Ați văzut un portofel negru? L-am pierdut, împreună cu toate documentele mele, i-am spus unui om care stătea lângă mine la poartă, adăugând: ei bine, cel puțin am șapte ore de omorât în care să încerc să le găsesc. Trebuie să fie ziua mea norocoasă.

Omul s-a uitat la mine și colțul din stânga al gurii i s-a ridicat într-un zâmbet foarte mic; părea că mi-a găsit comentariul un pic cam ciudat.

— Amigo, a spus el, de parcă mă cunoștea dintotdeauna, numele meu este Rob.

Încă zâmbind, mi-a întins mâna. Imediat am observat cât de sănătos arăta Rob. Pielea lui era de culoare maroniu-auriu și aproape fără riduri, ca a unui tânăr, deși era undeva la 40 de ani și ceva. Brațele îi erau traversate de vene puternice. Prin părul blond-închis, lung până la umeri, erau șuvițe strălucitoare care păreau că vin direct din soare, nu de la coafor. Rob purta un tricou alb, blugi tociți și papuci. În jurul gâtului avea un șnur din piele

pe care atârna o scoică mică. Purta brățări colorate pe ambele încheieturi ale mâinilor. Ochii săi albaștri, alerți, străluceau și zâmbetul lui era cinstit și prietenos. Radia o măreție subtilă și un calm care erau imediat vizibile.

— Salut, numele meu e Jason, am răspuns încet.

— Jason, deci astăzi vrei să-ți omori timpul?

— Ei bine, nu am de ales. Desigur, aș prefera să-mi găsesc din nou documentele, și așa am putea să începem imediat, fără să trebuiască să așteptăm încă o veșnicie.

Rob a auzit cuvintele mele și a râs scurt.

— Nu trebuie să începi, amigo, trebuie să ajungi mai întâi. Acest surfer hippy m-a înțeles probabil greșit.

— Îmi pare rău, Rob, dar nu trebuie să ajung, trebuie să plec. În mod ideal, aș fi fost de mult timp în avion în drum spre întâlnirea mea.

— Sosirea pe lume este, de asemenea, un început. Prima sosire adevărată este întotdeauna cel mai important nou început.

Am scuturat din cap neîncredător; este fără îndoială o lecție de filozofie prea profundă pentru dimineața asta.

— Azi am o întâlnire extrem de importantă, acum îmi lipsesc documentele, iar această întârziere îmi mai răpește și șapte ore din zi!

Rob a ascultat cuvintele mele, a privit prin geamurile mari din partea din spate a porții spre soarele care apunea în capătul pistei fără sfârșit și a spus:

— Înainte să știu că timpul real există doar în prezent, și eu mă gândeam că ar putea să-mi fie răpit, amigo. Tu trebuie să încetezi să mai aștepti și să începi să trăiești. Oprește-te din căutare și începe să realizezi.

— Să realizez mai multe? Ar trebui să-ți arăt calendarul, lucrez cu clienți importanți din întreaga lume și realizez

mai mult decât majoritatea. Dorm puțin, mă lupt din greu pentru viața pe care o duc. Nu am timp să ascult ce altceva trebuie să mai fac.

— Așa e. Ai mai puțin timp decât crezi, amigo, dar e bine că nu trece, ci e întotdeauna aici. Dacă ai grijă de clipă, nu trebuie să-ți faci griji în legătură cu anii.

6:45 ore până la decolare

O parte din mine voia să întrerupă conversația și să înceapă din nou căutarea portofelului și a documentelor, dar aura, relaxarea profundă, bucuria și tihna lui Rob mă fascinau. Aveam sentimentul că acest surfer știa ceva ce eu nu știam. Avea ceva ce eu îmi doream. El era autentic și atât de liber. Eram surprins de mine însumi, dar voiam să știu mai multe. Poate că era seninătatea uimitoare pe care o radia. Simpla lui prezență îmi dădea o stare de bine, de liniște și de siguranță.

— Bine, Rob, spui că am puțin timp. Atunci de ce te-ai asculta?

— O întrebare foarte bună. Primul răspuns important este că vorbesc din experiență. Tot ceea ce îți povestesc am experimentat și am simțit. Nu este vorba despre teorie, ci despre mult mai mult, despre viață și despre decizia conștientă de a-ți crea propria realitate.

— Ce vrei să spui cu asta? Propria realitate? Asta este realitatea! Mi-am pierdut portofelul. Și tu nu ești supărat că avionul întârzie?

— Nu! a venit pe loc răspunsul clar al lui Rob. Eu aleg când sunt supărat, nu o companie aeriană! Presiunea apare numai atunci când acționezi împotriva forțelor

exterioare care te afectează. Inima ta știe exact cum funcționează viața ta. Când renunți să mai trăiești cu capul plin de stres și presiune, gânduri și constrângeri, atunci când inima ta trece de această etapă, începi să trăiești cu adevărat în realitatea ta. Acesta este momentul în care nu îți mai lași viața să fie stabilită din afară, ci doar devii curios cu privire la ce se întâmplă în momentul prezent. Nimeni nu știe ce se va întâmpla în viitor, dar toată lumea trăiește mental în viitor, în următorul concediu, în următoarele șapte ore. Cine renunță să mai caute siguranța și viitorul previzibil va găsi toate răspunsurile importante în curiozitatea clipei.

— Sună draguț, Rob, dar cum rămâne cu planurile și cu obiectivele? Nu este ceva extrem de important?

— Da, dar obiectivele vin din cap. Și acesta nu poate fi niciodată mai inteligent decât natura care l-a creat. Încrede-te în acest miracol, în inexplicabil: adânc în interiorul tău există o putere incontestabilă și neîmblânzită care îți dorește ca tu să devii mareț și să nu rămâi în mediocritate.

Urmează această putere și nu numai că îți vei atinge obiectivele, dar îți vei găsi pasiunea. Lucrurile care te încântă cu adevărat nu apar niciodată din întâmplare, sunt strâns legate de destinul tău. Ai încredere în ele și vei începe să recunoști propriul munte Everest.

Când erai copil, știai exact ce voiai să devii și care era pasiunea ta, nu-i așa, amigo? Reprogramează-te și recunoaște din nou lucrurile pe care nu ai putut să le mai vezi de atât de multă vreme. Stabilește o conversație cu un vechi prieten sau membru al familiei și întreabă-l despre interesele tale din copilărie. Ce făceai mereu în trecut, ce te făcea fericit? Exact aceste lucruri sunt cele care sunt foarte apropiate de adevărata ta pasiune și cele

mai importante obiective ale tale. Găsește din nou aceste lucruri magice și apoi dă-le viață, în fiecare zi. Adevărata pasiune vine după o muncă reală, după o antrenare corespunzătoare.

Prea mulți oameni cred că mai întâi trebuie să-și găsească pasiunea ca să aibă puterea de a lucra pentru ceva în fiecare zi. Este exact invers. Numai atunci când te trezești cu bucurie în fiecare zi pentru ceva anume înseamnă că ai o adevărată pasiune; vei ști atunci că mergi cu adevărat în direcția bună și te vei îndrăgosti de procesul de învățare. Când cultivi o pasiune, timpul se oprește. Când ai avut momente în viața ta când s-a oprit timpul? Momente în care ai făcut exact ceea ce ți-ai dorit cel mai mult? În aceste clipe magice se află darul vocației tale. Du-te înapoi în locurile care îți oferă inspirație! Deschide-te cu toată ființa ta spre magia vieții. Simte puterea lumii care te înconjoară. Picăturile de ploaie pe pielea ta. Soarele care te încălzește. Senzația din mâna ta care ajută o altă persoană. Cadoul unei întâmplări frumoase – cum ar fi întârzierea zborului nostru de astăzi. Uneori, în viață, prea multe scurtături creează o întârziere. Fă-ți timp să înțelegi asta!

Aș fi vrut să apreciez declarația lui Rob mai degrabă drept o fantezie hocus-pocus hippy, dar acest om era prea inteligent, prea cool și prea sigur pe el. Cuvintele lui răsunau încă adânc în mine multe minute după ce-i părăsiseră buzele. Am așteptat o vreme și, după o pauză care s-a simțit ca o eternitate, l-am întrebat pe Rob:

— De unde știi toate astea?

El a zâmbit din nou ridicând același colț al gurii, s-a întors spre mine, și-a dat părul lung după urechi cu degetele arătătoare și a scos o poză din portofel.

— Știi cine este?

M-am uitat la fotografie și am văzut un om care mi-a amintit foarte mult de mine. Un bărbat de vârstă mijlocie, costum negru – în mod evident scump –, puțin supraponderal, ochi obosiți, privirea goală. Lângă el, un Lamborghini negru. Mașina părea la fel de puternică și de întunecată ca omul de lângă ea.

— Nu cunosc persoana, am spus, dându-i fotografia înapoi.

— Este Robert Boyd, unul dintre cei mai cunoscuți directori de marketing din New York City. Unul dintre cofondatorii celei mai mari agenții de publicitate din țară. Asta explica mașina și costumul scump.

— Și ce e cu el?

Rob s-a uitat din nou prin fereastra mare la soarele de dincolo de pistă.

— Prietenii lui vechi îl numeau pe Robert întotdeauna doar Rob. Omul din fotografie sunt chiar eu!

Am fost surprins și puțin confuz. Persoana din fotografie nu arăta deloc ca Rob. Figura, părul, culoarea

pielii, întreaga aură a persoanei din fotografie nu avea nimic de-a face cu persoana care stătea lângă mine aici, la poarta C30.

Am fost impresionat de acest nou și atât de evident schimbat în bine Robert „Rob” Boyd. Dar cum ar putea cineva care părea atât de obosit și nesănătos cu câțiva ani în urmă – ca un bătrân bolnav – să fie brusc atât de vital, în formă, fericit, tânăr și arătos? Era oare adevărat? Sau era un secret la mijloc? Un nou medicament sau izvorul vieții veșnice? Nu eram sigur.

— Serios? Asta e cam greu de crezut, Rob!

— Privește, amigo! a spus el, arătându-mi fotografia încă o dată. Și, totuși, zona ochilor era inconfundabilă la a doua privire. Omul din fotografie, de lângă Lamborghini, era chiar Rob, tipul cool, cu blugi sfâșiați și păr lung, care stătea lângă mine.

— Ce s-a întâmplat? întreb imediat. Unde e costumul? Unde e omul din această fotografie? Te-ai schimbat incredibil de mult.

— Omul din fotografia asta nu acorda atenție timpului său. Pe post de Robert Boyd, băiatul de aur din New York, am pierdut peste zece ani din viață. Acei zece ani nu-i voi mai primi înapoi. Nu am vrut să retrăiesc din nou și din nou aceeași zi și să numesc asta viață. Asta nu e un plan bun pentru viitor, ci o scuză proastă pentru prezent. De când sunt mai atent la timpul meu, Robert Boyd nu mai este în viața mea.

Am rămas fără cuvinte.

— Cum ai putut să te oprești pur și simplu? Dar compania, întreaga responsabilitate? Trebuie să-mi explici cum este posibilă o asemenea pauză și ce te-a condus pe calea asta. Colțul gurii lui Rob s-a ridicat din nou, ca și

cum ar fi fost fericit să re trăiască momentul acelei decizii vitale.

— A trebuit să iau o decizie, a spus el, povestind despre anii de vârf ai carierei sale. Despre presiunea incredibilă, zile de 18 ore de muncă și somn prea puțin. Toate justificate de cele mai bune vinuri, cele mai succulente fripturi, cele mai scumpe trabucuri și cele mai frumoase femei. Erau mulți prieteni, dar prea puțină prietenie. Multe râsete, dar nicio bucurie. Perfectă curățenie și eleganță, în ciuda celei mai profunde murdării.

— Nu toată lumea este potrivită să facă parte din viitorul tău. Nu mi-e dor de niciunul dintre oamenii de atunci, cu siguranță nici lor de mine. Dacă te oprești din a căuta prietenii false și începi să te împrietenești cu tine însuși, vei învăța să te bucuri de compania ta, în timp ce oamenii potriviți vor găsi în cele din urmă calea către tine. Chiar dacă adesea doare să te desparți de oameni – nu uita că zilele tale cele mai întunecate sunt cele care te fac special. Viața se întâmplă pentru tine, amigo, nu împotriva ta.

Lumânarea lui Rob – lumina vieții sale – ardea pe atunci mai repede decât își imaginase vreodată. A povestit apoi despre o consultație de rutină la medicul de familie. Doctorul i-a spus atunci:

— „Domnule Boyd”, și, Jason, amigo, nu-l voi uita niciodată cum s-a uitat adânc în ochii mei de după ochelarii de citit: „Nu poți continua așa. Ori slujba, ori sănătatea ta!”

Pentru o clipă, între mine și Rob s-a așternut liniștea.

— Am rezervat imediat o călătorie, trei săptămâni în Kahului, Hawaii, departe de tot și de toate. Dacă vrei ceva ce nu ai avut niciodată, trebuie să faci ceva ce nu ai mai făcut niciodată. Am vrut liniște. Așa că a trebuit să mă opresc să mă mai port ca și cum aș fi avut două vieți. Trebuia

să mă îndepărtez de toți colegii, de întâlnirile, cinele șic, petrecerile exclusiviste.

Rob m-a privit cu ochii albaștri de cristal și a continuat:

— Trebuia să mă gândesc la ceea ce mi-a spus doctorul. Așa că am închiriat o baracă mică pe plajă și mi-am luat timp pentru mine. Trebuia să plec. Nu te poți regăsi în același loc unde te-ai pierdut. Căutarea a trebuit să se oprească, pentru că viața nu este despre a căuta, ci despre a decide și de a crea.

Am putut să observ cum Rob strălucea pe dinăuntru când îmi povestea despre timpul petrecut pe plaja din Kahului. El ajunsese într-un loc ale cărui misticism, natură neîngrădită și tradiții străvechi mă fascinaseră întotdeauna. Mi-a povestit despre oamenii pe care i-a întâlnit, tineri surferi nativi. Veneau pe plajă zilnic, odată cu primele raze de soare, și petreceau ore întregi pe cele mai mari valuri ale lumii. În armonie cu forța mării, fără timp și presiune. Rob se bucura de prietenie, de libertate, de căldură și de o nouă perspectivă asupra vieții pe care a învățat-o de la acei tineri surferi.

— Aproape totul funcționează din nou chiar și atunci când tragi puțin ștecherul, a spus el și mi-a povestit despre limba mării. Sunetul valurilor îți vorbește și fiecare picătură de apă deține secretele oceanului. Mările sălbatice răscolesc inima, inspiră fantezii nesfârșite și umplu viața de bucurie. Surferii locali mi-au arătat acest lucru fără să folosească cuvinte. Nu aveau nevoie de multe pentru a se simți împliniți. Și puținul pe care îl aveau l-au împărțit cu mine, pentru că și-au dat seama că eram sărac – în ciuda bogăției. În fața unui val mare suntem cu toții egali și el va veni întotdeauna, indiferent cine ești. Asta e ceva ce nu poți opri, dar poți învăța să navighezi pe el.